

V podání z 29. října 1924 řízeném na min. Slov. žádal st-l za povolení pobytu v Košicích, tedy na území Čsl. republiky do platnosti předloženého jím cestovního pasu. Pas tento vystaven byl maď. vyslanectvím v Praze dne 16. října 1924 na dobu do 16. října 1925. St-l tedy domáhal se toho, aby na pas připojeno bylo visum se strany státu. Čsl. do 16. října 1925. Visum pasu mimozemců se strany státu Čl. zavedeno bylo zmíněným již nařízením č. 215/21. Nařízení toto obsahuje jen předpis, že k překročení hranic Čsl. republiky třeba jest pasu opatřeného visem, nestanoví však, že úřad zejména za určitých předpokladů jest povinen visum toto na pas připojiti. Není také žádné jiné právní normy, která by takovýto předpis obsahovala. Z toho plyne, že cizí státní příslušník nemá právního nároku na udělení pasového visa k cíli pobytu na území Čsl. republiky. Náзор tento vyslovil nss již ve svém nálezu Boh. 4180 adm. Nemá-li st-l nároku toho, pak žal. úřad tím, že shora uvedenou žádost jeho 29. října 1924 zamítl, neporušil zákon.

Č. 5762.

Obecní notáři (Slovensko): Obecní notář, dosud podle zák. č. 211/1920 neustanovený, nemá — třebas koná službu — právního nároku na zálohu (preddavok) na svoje budoucí požitky.

(Nález ze dne 10. června 1926 č. 12.339.)

V ě c: Jan B. v Turč. Sv. Martině (adv. Dr. Frt. Kačer z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o služební požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním z 10. června 1920 žádal st-l o přijetí do def. služby státní a odůvodňoval žádost tuto mimo jiné tím, že v letech 1905—1914 zaměstnán byl jako podnotář, od r. 1914—1918 konal službu válečnou a od 3. listopadu 1918 zastává úřad jako okolní notář okresu... Výnosem žal. úř. z 28. srpna 1920 byla st-li poukázána záloha 900 Kč měsíčně na jeho budoucí požitky s tím, že poukázání zálohy nikterak neprejudikuje jeho def. jmenování ani přiznání řádného platu podle zák. č. 541/19. Výnosem téhož úřadu z 31. března 1921 byla výplata zálohy této dnem 31. května 1921 zastavena. Dalším výnosem žal. úřadu z 28. dubna 1922 byla st-li poukázána záloha měsíčně 900 Kč i za měsíc červen až srpen 1921. V době od 1. září 1921, resp. od 10. září 1921 do 31. května 1922 působil st-l jako notářský pomocník v N. za měsíční odměnu 500 Kč. Od 1. června 1922 konal službu při notářském úřadě v Št. T. a byla mu opětně od 1. června 1922 poukázána záloha 900 Kč měsíčně.

Výnosem min. vnitra z 5. srpna 1922 byl žal. úřad zmocněn ustanoviti st-le kancelářským oficiantem v systemisovaném stavu politické správy na Slov., načež byl st-l dekretem žal. úřadu z 22. srpna 1922 ke dni 31. srpna 1922 ustanoven kancelářským oficiantem.

Žádosti st-lově z 12. září 1924 o výplatu difference měsíčně 400 Kč mezi platem 500 Kč, který bral v době od 1. září 1921 do 31. května 1922 po dobu svojí působnosti u notářského úřadu v N. a zálohou 900 Kč vyplácenou mu před oním obdobím i po něm, žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl s tím odůvodněním, že st-l v uvedené době nebyl v žádném služ. poměru k státu čsl. a nemá tedy za řečenou dobu právního nároku na jakékoliv požitky z prostředků státních.

O stížnosti uvažoval nss takto:

St-l domáhá se v podstatě toho, aby mu i za dobu od 1. září 1921 do 31. května 1922 vylacena byla záloha 900 Kč měsíčně, resp. rozdíl, oč mu vyplaceno bylo méně. Již z pojmu »záloha« — »preddavok« se podává, že jde o plat, který byl prozatím dáván osobám, které do státní služby čsl. dosud řádným způsobem a zejména příslušným k tomu úřadem přijaty nebyly, a poskytován byl v předpokladu, že do státní služby přijaty budou. Tento charakter »preddavku« plyne jasně zejména z výnosu žal. úřadu z 28. srpna 1920, jímž st-li »preddavok« ten poprvé byl přiznán. Právní a tedy stíhatelný nárok na poskytnutí takové zálohy osobám do státní služby čsl. dosud nepřijatým není založen v žádné všeobecně publikované právní normě, a příslušel býv. uh. obecním nebo obvodním notářům do státní služby dosud nepřevzatým jenom potud, pokud jim skutečně byl přiznán. St-li pak na dobu od 1. září 1921 do 31. května 1922 záloha taková přiznána nebyla.

Domnívá-li se st-l, že v době, o kterou jde, jako notář byl ve služ. poměru k státu čsl., ježto po tuto dobu působil při adm. službě státní, a má-li za to, že z toho důvodu má nárok na služ. požitky proti státu, pak jest na omylu, ježto pragmatikálním státním úředníkem se nestal, nebyv jím ministrem vnitra, k tomu jediné příslušným (srovnej nález nss-u Boh. 1142 adm.), ustanoven, a nemůže proto činiti nárok na služ. požitky státních úředníků pragmatikálních, kdežto pro případ, že by z poukazu st-lova na min. nař. z 25. ledna 1914 č. 21 ř. z. bylo snad možno stížnosti rozuměti tak, že po uvedenou dobu měl st-li býti přiznán nárok na požitky kancelářských pomocníků neb oficiantů, by musila stížnost býti odmítnuta jako nepřipustná dle § 3 lit. a) zák. o ss, ježto jak poměr kancelářských pomocníků, tak i poměr oficiantů jest soukromoprávním poměrem služebním (arg. § 6 odst. 3 a § 72 cit. nař.) a spory z takového poměru vznikající jsou vzhledem k ustanovení § 3 lit. a) zák. o ss a § 105 ústavní listiny z příslušnosti nss-u vyloučeny.

Č. 5763.

Pozemková reforma (Slovensko): Při vyměřování hektarového příspěvku nutno jmění alodní a jmění fideikomisární substitucí stížené sčítati v jeden majetkový soubor.

(Nález ze dne 10. června 1926 č. 12.444).

Prejudikatura: Boh. 1311, 4782 adm. a j.

Věc: Ladislav M. v L. proti státnímu pozemkovému úřadu o hektarový příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem z 25. srpna 1924 vyrozuměl fond pro zaopatření zaměstnanců velkostatků st-le, že vzhledem k tomu, že dle sdělení stpů-u byl st-li přiznán majetek po zemřelém Otomaru M. teprve dnem 12. listopadu 1921 a do té doby tvořil majetek ten jediný majetkový soubor, od něhož při vypočítávání hektarového příspěvku odpočítati bylo 250 ha, odpisuje st-li z hekt. příspěvků za léta 1920 a 1921 částku, která připadá na 250 ha.